VI.

Nüüd sada seitsekümmend kolm aastat teed aeti Pranpurri maa piresť meie usso öppetajat Paul Kerhardit árra. Kül Pranpurri wallitseja olli issegi meie usko; agga sel aial olli meie usso rahwa keskis paiguti paljo sönna riidlemisi likumas. Wata, kes endid targemaks arwasid, kui sünnib arwata, teggid mönda uut seadust, ja ka seddasuggust, et koormasid rahwa hinged ja sundisid öigeks tunnistama ja uskuma, mis innimesed Jummala sönna körwa seadnud. Ei Paul Kerhard ei annud ennast mitte nisugguse wöora ikke alla sundida, ja sai sepárrast Pranpurri maalt árraaetud. Ihho poolt kül tulli temmale se läbbi tülli kätte, sest temmal ei olnud warrandust, kust olleks ellamist sanud ennesele, naesele ja lastele; agga et hing on paljo kallim kui ihho,

siis olli ka temma melest paljo parrem: ihhus pissut kannatada, kui hinges ja waimus iggaweste hädda ja waewa nähha. Jummal olli temma lotus!

Hakkas mees siis ommastega teele Saksени maa poolde, et kül isse ei teadnud kuhhu piddi pörama. Seal, kuhhu nemmad kord teekäimisest wässinud ömaiale jäiwad, nuttis ja kaebas temma naene: „Oh kuhhu nüüd peame pörama, ja kuhhu wimaks weel peame jäma!“ Et Kerhard kül issegi olli kurwastatud ja murest waewatud, siiski wastas temma omma naesele: „Heida omma teed Jehowa peale ja loda Temma peale, kül Temma toimetab kõik hästi!“ Agga et ka temma ennesegi silmi wet korjas, kui naese nukra mele pärrast temma südda halledaks läks, siis